

Sant Jordi i el futur d'un poble

Romà Casanova, bisbe de Vic

La diada de Sant Jordi, patró de Catalunya, sempre té una atmosfera especial. Entorn del llibre i la rosa es viu una xarxa de relacions interpersonals que fan que aquest dia sigui característic. El patronatge de sant Jordi sobre els catalans ens aporta una estima al nostre passat com a poble i, al mateix temps, ens aboca al desig de construir aquest «nosaltres» com a poble.

Afrontar la manca de natalitat a Catalunya és una necessitat per al present i l'esdevenidor.

La imatge del cavaller en lluita amb el drac, amb la qual representem el nostre patró principal, recorda la lluita contra el mal; lluita, aquesta, sempre necessària per a tothom. Cada poble ha de vetllar per defensar el que li és propi, el que el mena a viure en veritat i justícia. De fet, sant Jordi, segons la tradició, va ser un soldat. La seva lluita principal, però, fou la confessió de Crist davant l'emperador Dioclecià. Ell va defensar la seva llibertat religiosa enfront del poder que volia imposar el seu pensament únic. Sant Jordi és, per damunt de tot, un màrtir de Crist.

Parlant de lluita, penso que és de gran urgència tenir en compte un altre aspecte que ens recorda l'etimologia del nom «Jordi», en grec *Geórgios*, format per *ge* (terra) i *ér-gon* (treball): «aquell que treballa la terra». És primordial, doncs, conrear la terra, en el sentit de treballar en el que és fonamental per a un país, tant per al seu present com per al seu futur.

Una realitat fonamental en un país és la vida humana. Tot el que sigui defensa de les persones, en tots els moments de la seva existència, des del si de la mare fins al llit de

Sant Jordi i el drac, de Montserrat Gudiol

l'agonia, és de cabdal importància. Un país manifesta la seva grandesa en la cura de les persones, especialment quan són necessitoses d'atenció, per la pobresa, la feblesa, la malaltia, la discapacitat. Juntament amb aquest aspecte, no podem oblidar la família com a santuari de l'amor i la vida. El futur d'un poble no depèn solament de les seves institucions i progrés; per al demà són imprescindibles els fills, les noves generacions. Afrontar la manca de natalitat a Catalunya és una necessitat per al present i l'esdevenidor. No cal dir que el pensament dominant, basat en el materialisme i l'hedonisme, que fomenta un individualisme a ultrança, no ajuda gens davant aquesta urgència. Qui no sigui capaç de mirar més enllà del seu ego no podrà mai tenir la mirada del «nosaltres», que és fonamental per al futur. Els fills en el present són un futur al davant. Perquè Catalunya tingui un futur obert al davant, els catalans han de ser generosament fecunds en el seu amor.

